

Age of Content

(LA)HORDE, BALLET NATIONAL DE MARSEILLE

Wie heeft de controle?

Daphne de Roo
Gezien op 25 januari 2025
DeSingel, Antwerpen

‘Age of content’ van (LA) HORDE werpt een nieuw licht op onze digitale leefwereld en de stroom aan *content* die we voor de kiezen krijgen. Konden we maar uren per dag hiernaar kijken.

12 MAART 2025

Het is een apenrots zoals je die nog nooit zag: gemaskerde bendeleden, gekleed in turquoise Juicy Couture-trainingspakken, vechten over een auto (een frame met een doorzichtige plastic bedekking). Ze trekken en duwen elkaar om beurten van het dak en de motorkap; schoppen, slaan en vangen elkaar in een bijzonder strakke choreografie. Ook de auto doet mee. Hij rijdt heen en weer, soms op drie wielen, zwiept de bumper omhoog en lanceert wie op de motorkap stond. Nu ja, de auto zelf? Links op het podium, op een ijzeren bordes, staat een jongen in rood T-shirt en jeans met een – denkbeeldige – controller in de hand.

Wie heeft de macht in handen? Dat is een van de belangrijke vragen die de dansvoorstelling ‘Age of content’ van collectief (LA)HORDE oproept. In hoeverre hebben we een vrije wil? Hoe is de macht in onze samenleving verdeeld? Hebben onze dagelijkse strubbelingen zin als elk moment een atoombom gedropt kan worden? Construeren we ons leven met behulp van technologie, of bepaalt de technologie die we gebruiken hoe we leven?

Die laatste vraag is onder meer terug te zien in de typische NPC-moves die de dansers maken. NPC’s, non-playable characters, zijn wezens in videogames die spelers niet zelf sturen. Het is een TikToktrend om als NPC naar de supermarkt of op restaurant te gaan. Tegelijk is NPC *slang* voor mensen die voorspelbaar gedrag vertonen, niet voor zichzelf kunnen denken en zo ook weing te bieden hebben aan hun omgeving.

Het is die dubbele laag die (LA)HORDE voor ogen lijkt te hebben. De NPC-trend legt de vinger op hoe flou de grenzen tussen de online en offline wereld zijn geworden. Met onze game-avatars bootsen we het leven na, geven we een alter ego vorm, maar evengoed gaan we in het echt bewegen zoals onze avatars of de wezens die zij tegenkomen. Net zoals we dansjes kopiëren en bekende scènes uit films of series naspelen op TikTok – en in het dagelijks leven.

Natuurlijk zijn makers Marine Brutti , Jonathan Debrouwer en Arthur Harel van (LA)HORDE niet de eersten die ons erop wijzen dat we diepgaand beïnvloed worden door ons online leven, en dat we zelf het product zijn van de sociale media die we gebruiken (hoe intensiever ons gebruik, hoe meer advertentie-inkomsten en data gegenereerd worden). Maar de manier waarop *Age of content* ons met die feiten confronteert, is vernieuwend. Voor deze performance liet het drietal zich niet alleen inspireren door TikTok en videogames, maar ook door de erotische content van OnlyFans en filmklassiekers (die lift uit *Dirty dancing*!).

Deze performance biedt je een uur en een kwartier escapisme, maar nadien zit je hoofd vol beelden, gedachten en vragen die nog weken doorleven.

De dansers (allen van het Ballet National de Marseille) schieten, schuren, grimassen, dribbelen, wervelen. Doordat ze allerlei herkenbare bewegingen in een nieuwe setting plaatsen, kijken we er anders naar. En kijken we anders naar hoe we onszelf een houding geven. Dat is de kracht van 'Age of content': deze performance toont dat de invloed van ons digitale leven zich vaak daar uit waar we het niet direct verwachten: in hoe we zitten, staan, in onze subtiele, vaak onbewuste bewegingen. Onze digitale personae zijn extensies van ons lichaam geworden, die terugkoppelen naar dat lichaam.

Dat is al fascinerend op zich, maar zeggen dat de makers simpelweg herkenbare bewegingen in een nieuwe setting plaatsen, doet 'Age of content' tekort. Dit is in de eerste plaats een prachtige show, waarin elke beweging een artistieke twist krijgt en virtuoos wordt uitgevoerd. Elk decorstuk zetten de performers op meerdere verrassende manieren in – zo kennen we nu álle manieren waarop je een ijzeren bordestrap kunt afdalen.

De makers zelf omschrijven hun decor als 'fresco van paradigma's'. Met gekleurd licht, verschillende achtergronden en tal van texturen en materialen creëerden ze meerdere omgevingen die inderdaad schilderachtig of filmisch aandoen. Dat komt ook doordat (LA)HORDE met grote contrasten werkt, niet alleen tussen licht en donker, maar ook tussen verstilling en choreografische overdaad.

Die filmische sfeer wordt kracht bijgezet door de melancholische, soms unheimliche muziek soundtrack van Pierre Avia, waarin de lyrics van Alphavilles 'Forever young' terugkomen, nu gedeclameerd. *"Let's dance in style, let's dance for a while / Heaven can wait, we're only watching the skies / Hoping for the best but expecting the worst / Are you gonna drop the bomb or not?"* Die eighties-hit werd geschreven toen de angst voor een nucleaire oorlog groot was, een angst die terug is van (nooit) weggeweest. Hetzelfde geldt voor de obsessie met jeugdigheid, die vaak nog versterkt wordt door ons digitale leven. De lyrics plaatsen bovendien de TikTok-dansjes en OnlyFans-bewegingen in een nieuw licht: in een handomdraai vind je online amusement en erotiek om te ontsnappen, de tijd even te doen stilstaan. Maar tegelijk tikt de klok elders venijnig door.

Klinkt niet bepaald vrolijk. Toch wandel je niet bedrukt buiten na deze performance. Waar de digitale overdaad erom bekendstaat dat ze je meestal leeg en hol achterlaat, is dat bij de overrompeling die 'Age of content' is niet het geval. Deze performance biedt je een uur en een kwartier escapisme, maar nadien zit je hoofd vol beelden, gedachten en vragen die nog weken doorleven. Een absolute *must-see*.